

Arrest

nr. 157 715 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 september 1975.

Op 8 september 2011 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 9 september 2013 weigert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) de status van vluchtelingen of de status van subsidiaire bescherming aan de verzoekende partij te verlenen. Deze weigering werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht via aangetekende brief op 11 september 2013.

Op 24 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren in hoofde van de verzoekende partij. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 september 2013.

Op 23 oktober 2013 wordt de verzoekende partij aangetroffen in Groot-Brittannië. Op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr.343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend wordt de verzoekende partij terug naar België gestuurd op 10 februari 2014.

Op 10 februari 2014 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in (bijlage 26^{quinquies}). Op 18 februari 2014 neemt het CGVS een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 19 februari 2014.

Op 4 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten voor een asielzoeker af te geven in hoofde van de verzoekende partij. Deze beslissing wordt haar ter kennis gegeven op 4 maart 2014.

De verzoekende partij verklaart op 22 mei 2014 Duitsland binnen te zijn gekomen en vraagt daar asiel aan op 3 juli 2014. Op 26 februari 2015 wordt de verzoekende partij teruggestuurd naar België.

Op 27 februari 2015 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in België in (bijlage 26^{quinquies}). Op 12 maart 2015 neemt het CGVS een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag. Deze wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 maart 2015.

Op 12 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten voor een asielzoeker af te geven in hoofde van de verzoekende partij. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 3 april 2015 dient de verzoekende partij een verzoek in tot verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij beslissing van 7 april 2015 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dit verzoek.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾,

naam : A. [...]

voornaam : F. [...]

geboortedatum : 01.09.1975

geboorteplaats : Aleppo

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/03/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 08/09/2011, 11/02/2014 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Bij wijze van exceptie werpt de verwerende partij op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft zij aan dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert.

2.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij betwist dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op de verwerende partij de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele en de materiële motiveringsplicht aan.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"1. Verzoeker diende zijn eerste asielaanvraag in op 08/11/2011. Op 09/09/2013 nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming.

2. Op 27/02/2015 diende verzoeker zijn derde asielaanvraag in. Deze werd afgesloten met een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van het CGVS van 12/03/2015.

3. Deze beslissing vermeldt: "Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat het CGVS van oordeel is dat u direct noch indirect mag worden teruggestuurd naar Syrië."

4. Dat de redenen voor deze beslissing evident zijn. Dat er momenteel een burgeroorlog woedt in Syrië. Dat hierdoor repatriëringen niet alleen praktisch onmogelijk zijn, maar dat hierdoor een terugkeer naar Syrië ook strijdig is met art. 3 EVRM:

United Kingdom: Home Office, Country Information and Guidance - Syria: Security and humanitarian situation, December 2014 :

« Policy Summary

Caselaw has established that it is likely that a failed asylum seeker or forced returnee would, in general, on return to Syria face a real risk of arrest and detention and of serious mistreatment during that detention as a result of imputed political opinion. ...Most Syrian nationals are therefore likely to qualify for refugee protection unless excluded.

Where a person is excluded from refugee protection they will also be excluded from Humanitarian Protection but may be entitled to Discretionary leave or Restricted Leave.

The humanitarian crisis, which continues to deteriorate, is such that for most returnees removal would be a breach of Article 3 ECHR.

The level of indiscriminate violence in the main cities and areas of fighting in Syria is at such a level that substantial grounds exist for believing that a person, solely by being present there for any length of time, faces a real risk of harm which threatens their life or person."

3

Vrij vertaald:

Beleid

Uit de praktijk blijkt dat een afgewezen asielzoeker of een persoon die gedwongen wordt teruggekeerd naar Syrië een reëel risico op arrestatie en detentie loopt alsook op ernstige mishandeling tijdens deze detentie als gevolg van zijn beweerde politieke overtuiging....Hierdoor zullen de meeste Syriërs in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

Als een persoon werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zal hij gerechtigd zijn op een tijdelijk of beperkt verblijf.

De humanitaire crisis die steeds erger wordt, heeft tot gevolg dat een terugkeer voor de meeste vluchtelingen een schending van art. 3 EVRM inhoudt.

Het niveau van het willekeurig geweld in de grootste steden en gebieden waar de gevechten woeden in Syrië is dermate hoog dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat een persoon, louter door daar enige tijd aanwezig te zijn, een ernstig risico loopt op ernstige schade of de dood."

5. Dat het IOM bovendien schriftelijk heeft bevestigd geen vrijwillige terugkeer naar Syrië te organiseren, gelet op de woedende burgeroorlog.

6. Dat de D.V.Z. kennis had van al hetgeen hierboven wordt vermeld aangezien het blijkt uit het administratief dossier dan wel uit officiële landrapporten en media.

7. Dat in het licht van het voorgaande het bevel om het grondgebied te verlaten manifest strijdig is met art. 3 EVRM.

8. Dat het eveneens strijdig is met de formele en materiële motiveringsplicht aangezien de D.V.Z. niet aangeeft waarom zij van oordeel is dat het voorgaande niet verhindert dat een bevel kan worden uitgevaardigd."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker stelt dat een repatriëring naar Syrië praktisch onmogelijk is en bovendien strijdig is met artikel 3 EVRM, gelet op de burgeroorlog die daar woedt. Een vrijwillige terugkeer zou evenmin mogelijk zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat er sprake is een gedwongen uitvoering van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker wordt vastgehouden.

Het bevel vereist enkel dat verzoeker het Belgische grondgebied evenals het grondgebied van de staten die het schengenacquis ten volle toepassen, verlaat. Het bestreden bevel verplicht hem derhalve geenszins terug te keren naar Syrië. Hij bepaalt zelf naar waar hij gaat, voor zover hij de in het bevel aangegeven landen verlaat, tenzij hij over de vereiste documenten beschikt om er zich naar toe te begeven.

Verzoeker kan omwille van die reden niet dienstig voorhouden dat het bevel in strijd is met artikel 3 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig."

3.1.3. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu is de bestreden beslissing in feite en in rechte gemotiveerd. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke vaststellingen weergegeven die de bestreden beslissing gronden. De gemachtigde stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 maart 2015 een beslissing tot niet

inoverwegingname van een asielaanvraag heeft genomen en dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt en de verzoekende partij betwist niet dat zij niet over de wettelijk vereiste documenten beschikt teneinde op het grondgebied te kunnen verblijven. In principe is de gemachtigde alsdan, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, verplicht om de verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet in dit geval immers dat een bevel om het grondgebied “moet” worden afgeleverd. Deze verplichting geldt evenwel niet wanneer “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” van toepassing zijn op het concrete geval van de betrokken vreemdeling. Hierna zal blijken dat de verzoekende partij niet aantoonde dat enige internationale bepaling is geschonden bij het afleveren van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven van de bestreden beslissing zijn dan ook pertinent en draagkrachtig. Zij laten de verzoekende partij toe haar rechtsmiddelen nuttig aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. *In casu* vergt onderzoek van de materiële motiveringsplicht eveneens nazicht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij meent dat *in casu* artikel 3 van het EVRM geschonden is daar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een non-refoulementclausule heeft opgenomen in zijn beslissing van 12 maart 2015. De verzoekende partij beklemtoont dat een terugkeer naar Syrië strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat thans enkel een bevel om het grondgebied te verlaten voorligt, zonder dat wordt aangegeven naar welk land de verzoekende partij zich dient te begeven.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 maart 2015 gesteld heeft: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.”* Ook in de beslissingen van 19 februari 2014 en 9 september 2013 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gelijkaardige bepaling opgenomen.

Voormelde alinea in de beslissing van de commissaris-generaal van 12 maart 2015 houdt in dat de verzoekende partij niet – direct of indirect – mag worden teruggeleid naar Syrië. Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeeft, houdt het thans bestreden bevel om het grondgebied te

verlaten echter voor de verzoekende partij geenszins een verplichting in om terug te keren naar Syrië. De verzoekende partij wordt enkel bevolen om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. De verzoekende partij is zelf verantwoordelijk voor de uitvoering van dit bevel en uit niets blijkt dat een gedwongen tenuitvoerlegging op enige wijze in het vooruitzicht wordt gesteld. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en de verzoekende partij evenmin verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. In die zin is het betoog van de verzoekende partij hypothetisch nu er in het administratief dossier geen aanwijzingen zijn dat zij verplicht wordt om terug te keren naar Syrië.

Het thans bestreden bevel is gegeven in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet. Aangezien artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel voor de in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen voorziet dat de gemachtigde de vreemdeling – onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater – naar de grens kan terugleiden, staat vast dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten überhaupt niet kan worden aangewend om de verzoekende partij terug te leiden naar de grens, laat staan dat zij op grond van de thans bestreden beslissing op gedwongen wijze kan worden verwijderd naar Syrië.

Artikel 74/15, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt weliswaar het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen om de beslissing tot verwijdering uit te voeren :

1° wanneer geen enkele termijn is toegekend om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 74/14, § 3;

2° na het verstrijken van de termijn die is toegekend om het grondgebied te verlaten en vóór de vervaldag, indien tijdens deze termijn een van de risico's vermeld in artikel 74/14, § 3, 1° tot 3°, is ontstaan.”

Uit de voorliggende gegevens blijkt echter dat *in casu* geen van deze gevallen van toepassing is.

Voor een gedwongen verwijdering van de verzoekende partij, is in de gegeven omstandigheden hoe dan ook een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding naar de grens vereist. Wanneer de gemachtigde daar in de toekomst toe zou besluiten, dan kan de verzoekende partij hiertegen de rechtsmiddelen aanwenden die haar ter beschikking staan.

Voorts voorziet artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet dat de verwijdering tijdelijk wordt uitgesteld indien de beslissing tot verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementbeginzel. Artikel 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk:

“§ 1

De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginzel.

In het geval de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen of de Staatlozen een advies verstrekt met toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 9° tot 14°, dat er een risico bestaat met betrekking tot de artikelen 48/3 en 48/4, kan de verwijdering enkel plaatsvinden wanneer de minister of zijn gemachtigde in een met redenen omklede beslissing omstandig aantoonst dat het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet langer actueel is.”

Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet verhindert evenwel niet dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt uitgereikt. Artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt met betrekking tot artikel 3 van het EVRM vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit verdragsartikel schendt nu de bestreden beslissing een vrijwillig vertrek impliceert. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat zij gedwongen zal worden verwijderd naar Syrië. De verzoekende partij verduidelijkt op geen enkele wijze welk risico in de zin van artikel 3 van het EVRM zij precies zou lopen bij het enkele feit het grondgebied van België en de Schengenstaten te moeten verlaten. Immers, uit artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn en zoals omgezet in artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de terugkeerverplichting inhoudt dat de vreemdeling zich naar een welbepaald land dient te begeven ten aanzien van dewelke bepaalde garanties gelden. In de Terugkeerrichtlijn en hernomen in de Vreemdelingenwet wordt op exhaustieve en duidelijke wijze aangegeven wat dit welbepaald land is. Het is (i) ofwel het land van herkomst, ofwel (ii) het land van doorreis voor zover een communautaire of bilaterale overname-overeenkomst kan worden toegepast, ofwel (iii) een ander derde land waarnaar de derdelander vrijwillig terugkeert én waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. Men kan aannemen dat door uitdrukkelijk te bepalen ten aanzien van welk land een terugkeerverplichting geldt, men wilde vermijden dat een vreemdeling in een situatie terechtkomt waarin hij wordt teruggestuurd naar een land waar hij in wezen geen toegang tot het grondgebied kan krijgen. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten dat zij geen gevolg aan de bestreden beslissing kan geven door terug te keren naar een welbepaald land, behoudens Syrië en er hierdoor een schending van artikel 3 van het EVRM ontstaat. De Terugkeerrichtlijn en artikel 1,5° van de Vreemdelingenwet voorzien immers in verschillende opties om aan de terugkeerverplichting te voldoen. In haar verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij slechts een betoog met betrekking tot haar land van herkomst.

Nu de thans bestreden beslissing geen terugleiding van de verzoekende partij inhoudt noch kan inhouden, dient ook niet te worden gemotiveerd en dient geen nader onderzoek te worden gevoerd omtrent de niet-terugleidingsclausule die de commissaris-generaal in zijn beslissing van 12 maart 2015 opnam.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringplicht of van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS